

Phần 21

Chương 61

Thời Tiêu nghe ra là tiếng của Diệp Trì, khuôn mặt không khỏi có chút nóng lên, chỉ sợ bị hàng xóm nghe được chê cười, vội vàng vứt bỏ việc trong tay, mở cửa cho hắn đi vào.

Thời điểm Diệp Trì mới từ Nhạn Lai Lâu đi ra, liền bị ba người kia rót rượu, bằng không thì, nói hết ngày cũng không thả hắn ra, Diệp Trì sáng sớm thức dậy cơm cũng chưa ăn đã cùng Hồ Quân đi ra, vừa muốn ăn cơm trưa, hắn lại muốn đến thăm vợ hắn, cơm cũng không ăn, chảy ngược vài chén rượu, cho dù hắn tửu lượng cao, bụng rộng uống rượu cũng không ỏn, dù không say khướt thì cũng có vài phần say rượu.

Thời Tiêu vừa mở cửa, liền nghe thấy mùi rượu xông vào mũi, không khỏi nhíu nhíu mày nói: “Giữa ban ngày sao uống rượu rồi?”

Lời này mặc dù trách cứ, nhưng cũng thân thiết, trong lòng Diệp tiêu gia nóng lên, nhìn nàng ôn nhu giải thích: “Ồ Nhạn Lai Lâu gặp mấy người Cẩm Thành, trong lòng ta nhớ nàng, liền muốn đi ra, nhưng mấy người hắn không cho, cứng rắn ép ta uống vài chén rượu, bởi vì sáng sớm chưa ăn, vì vậy có chút chịu không nổi.”

Thời Tiêu nghe xong sắc mặt hòa hoãn: “Bụng rộng uống rượu vô cùng tốt hại sức khỏe, người trước qua bên kia ngồi đi, buổi trưa ta gói sủi cảo, còn có một chút, nấu cho người ăn ngược lại vừa vặn.”

Diệp Trì nghe xong, trong lòng càng vui mừng, đặt mông ngồi ở trên ghế trước mặt vợ hắn, mắt nhìn thấy nàng dâu, nhin không được hỏi một câu: “Nàng dâu ơi có phải nàng cố ý giữ ta lại hay không?”

Một câu nói làm Thời Tiêu có chút không được tự nhiên, liếc hắn một cái nói: “Ai biết ngươi tới, giữ cái gì, tất nhiên là buổi trưa còn dư lại.” Nói xong vội vàng đi vào nhà bếp.

Diệp Trì nhìn qua thân ảnh vợ hắn, ha ha nở nụ cười hai tiếng, thầm nghĩ, vợ hắn chính là da mặt mỏng, thú nhận nhớ kỹ hắn cũng có sao đâu, dù sao cũng sắp thành thân rồi mà.

Nhớ tới thành thân, trong lòng Diệp Trì càng vui mừng, nhưng nghiêng qua một bên, nhìn thấy giá y trên bàn bên cạnh, chợt thấy một chậu nước lạnh tưới xuống, không phải Diệp Trì lòng dạ hẹp hòi suy nghĩ nhiều, giá y này, vừa nhìn liền là biết giá y trước kia muốn gả cho Hứa Minh Chương, chuyện chung thân của nàng và hắn, mới định ra vài ngày, tay vợ hắn có nhanh đến chừng nào, cũng không thể trong vòng vài ngày liền may được một kiện giá y, huống hồ...

Diệp Trì cầm lấy giá y cẩn thận nhìn, thấy làm rất tinh tế, hoa văn thêu to vàng trên hồng sam này nhìn thật chường mắt, thời gian mới mười ngày nửa tháng, nhất định không thể thêu được như vậy.

Nghĩ đến nàng mặc dù trong miệng đồng ý gả cho hắn, nhưng trong lòng còn băn khoăn tên mặt trắng Hứa Minh Chương kia, nếu không, lúc này sao còn làm cái này, sớm nên bỏ qua mới phải.

Nhớ tới mình sáng sớm thức dậy liền vội vàng chọn trang sức khảm ngọc thạch cho nàng, lại làm phiền Cẩm Thành giúp đỡ mua mấy thứ khác, còn cố ý dặn dò, không cần nệ bao nhiêu tiền bạc, chỉ cần tốt liền mua lại, hao tâm tổn trí phí công như vậy, còn không phải là sợ lúc nàng về nhà chồng, bởi vì đồ cưới không phong phú, bị người ta coi thường sao.

Mình toàn tâm toàn ý vì nàng như thế, nàng lại còn băn khoăn tiểu bạch kiểm kia, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần phiền muộn, đợi Thời Tiêu bùng sủi cáo đi ra, nếu như Thời Tiêu giải thích với hắn, có lẽ Diệp Trì còn có thể cân bằng chút ít, nhưng nàng chỉ là liếc mắt giá y trong tay hắn, đưa tay cầm lấy, tìm một cái ghế khác ngồi xuống, tiếp tục một kim một đường mà may, căn bản không để ý Diệp Trì nghĩ như thế nào.

Trong lòng Diệp tiểu gia không tốt, cộng thêm uống rượu, vốn là có chút ít nóng nảy, nhìn thấy nàng cúi thấp đầu may giá y trong tay, đầu ngón tay cầm kim thêu, không phải đâm vào giá y, rõ ràng đâm vào ngực của hắn, tính nét Diệp tiểu gia trỗi dậy, từ từ đứng lên, khẽ vươn tay kéo giá y trong tay nàng nói: “Đến lúc này mà trong lòng nàng còn nghĩ đến hắn.”

Thời Tiêu sững sờ, ngẩng đầu lên, thấy mặt mũi hắn tràn đầy tức giận đang nhìn mình, Thời Tiêu liền biết hắn hiểu lầm, cần giải thích, nhưng cũng không biết nên há miệng như thế nào, liền sững sờ nhìn hắn.

Thời Tiêu sống mười tám năm, chưa từng nghĩ tới nàng sẽ gả cho người như Diệp Trì, trên thực tế, từ lúc nàng bắt đầu hiểu chuyện, trong sinh mệnh chỉ có một mình Minh Chương.

Tính tình Minh Chương và Diệp Trì hoàn toàn bất đồng, lúc bọn họ cùng một chỗ, chưa bao giờ giải thích cái gì, nàng biết Minh Chương, Minh Chương cũng hiểu rõ nàng, mặc dù chia tay cắt đứt quan hệ, hai bên cũng sẽ không đỏ mặt tía tai cãi nhau, cho nên, đối mặt với tức giận của Diệp Trì, Thời Tiêu nhất thời có chút chân tay luống cuống.

Nhưng nàng luống cuống, ở trong mắt Diệp Trì thuận lý thành chương nói rõ nguyên nhân là hắn đoán đúng, trong đầu nàng chính là nhớ nhung Hứa Minh Chương.

Vừa nghĩ tới trong lòng nàng còn muốn lấy người khác, Diệp tiểu gia ghen tuông lòng lộn, xen lẫn lửa giận bộc phát, hận không thể bóp chết nàng, nhưng cuối cùng không nỡ ra tay, nắm chặt nắm đấm, một quyền nện ở trên bàn.

Diệp tiểu gia nổi giận lực tay hạ xuống, bàn nhỏ này làm sao chịu nổi, lập tức cắt thành hai đoạn, sủi vào trên bàn Thời Tiêu vừa nấu xong cho hắn, một chút cũng không ăn, ngay cả chén đĩa cũng lăn rơi trên mặt đất.

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, đầu tiên là có chút hoảng sợ, qua sau đó nhạt bớt, nhìn hắn, sau nửa ngày mới nói: “Lúc đầu chúng ta vốn đã nói rồi mà...” Nói xong dừng một chút, cuối cùng không nói câu không thích hắn ra, chỉ nói: “Nếu như người hối hận cũng không sao, bỏ qua chuyện này đi, người đi tìm thể tử môn đăng hộ đối, không nên đến chỗ này của ta dây dưa, ngược lại còn thanh tịnh cho cả hai bên, hà tất phải náo thành như vậy, càng không có ý nghĩa.” Nói xong đứng lên, xoay người lại muốn vào phòng.

Diệp tiểu gia nổi nóng thật rồi, nếu như nàng nói hai câu mềm mại, không chừng đã ổn rồi, nàng thì ngược lại, trực tiếp đã thành hai bên thanh tịnh, còn ước gì hôn sự này thất bại, làm sao chịu làm cho nàng đi, khế vờn tay bắt lấy cổ tay của nàng oán hận nói: “Ta biết trong lòng nàng ước gì gia không đến đây dây dưa, đáng tiếc đánh làm phương pháp rồi, tiểu gia hôm nay liền nói cho rõ, hôn sự này, đã đồng ý thì không thể cho nàng đổi ý, cho dù trong lòng nàng nhớ thương người khác, thì sau này cũng là tức phụ của tiểu gia, vả lại, nàng bắt hiếu, đã quên kẻ thù giết mẹ, Hứa Minh Chương này tương lai là phò mã gia, hoàng gia cao quý, tiền đồ như gấm, lúc đó còn nhớ rõ nàng là ai đâu, sớm nên dẹp cái tâm tư đó của nàng đi.”

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hắn: “Cho dù Định thân vương phủ thế lớn, tiểu dân chúng ta đặc tội không được, cùng lắm thì chết thôi, nếu như ta không đồng ý, người dùng sức mạnh cũng vô dụng.”

Lời này thật đúng là ông thông đến phổi của tiểu gia, Diệp tiểu gia lý giải chính là, nàng thà chết cũng không tình nguyện gả cho hắn, thấy nàng nói kiên quyết như thế, không có chút hòa hoãn nào, trong lòng đã sớm có vài phần hối hận, nhưng nói những lời này với nàng, bất kể như thế nào cũng không thể cúi đầu được, cho nên lời kia càng nghe không xuôi tai.

Diệp Trì cười lạnh một tiếng, âm trầm nói: “Cho dù có chết, khắc trên bia mộ cũng là Diệp môn Thời thị, cùng với Hứa Minh Chương hắn nửa điểm liên quan cũng không, có bản lĩnh nàng chết thử xem, chết rồi, tiểu gia ôm linh bài của nàng cũng phải vào cửa Diệp gia ta.”

Thời Tiêu sắc mặt trắng nhợt, hàm răng dùng sức cắn môi, cắn đến chảy máu, Diệp Trì thấy, càng hối hận vô cùng, rõ ràng trong lòng không phải nghĩ như vậy, nhưng đến bên miệng lại thốt ra lời khác nhau như thế, tiếp tục như vậy, sao mà kết thúc đây.

Đang lúc này, cửa viện đẩy ra, Quyên Tử đi đến, một chút quét tình hình trong viện, liền nói: “Ai ôi!!! Sắp thành hôn rồi, sao lại thành mất gà quạ rồi, vợ chồng hai người đang hát tuồng đó hả.”

Diệp Trì vừa thấy Quyên Tử, trong lòng thầm nhẹ nhàng thờ ra, vừa vắn gặp được bậc thang, đáp lại hai câu, cũng không dám nhìn vợ hấn, buông Thời Tiêu ra quay đầu chạy.

Quyên Tử ngược lại sững sờ một chút, tiếp theo nói: “Mới vừa như hán tử uy phong lẫm liệt, sao liền trở thành con chuột hoang vậy, đừng chuyện là chạy mất, Tiêu Tiêu nói với tỷ tỷ một chút, đừng nói là hai người cãi nhau nha.”

Thời Tiêu cười cười: “Quyên Tử tỷ, ta thật sự không nên đồng ý với hấn đúng không, hôm nay ngược lại đâm lao phải theo lao rồi.”

Quyên Tử nhướn mày: “Hấn khi dễ người hả?”

Thời Tiêu lắc đầu, vừa cảm thấy chuyện lớn lao, lúc này nhớ tới nhưng nghi ngờ có chút lông gà vô tội, chỉ vì một kiện giá y mà náo thành như vậy, quả thực nói không nên lời.

Ánh mắt Quyên Tử rơi vào giá y trong tay nàng, lập tức liền hiểu đại khái, kéo tay nàng nói: “Ngày thường người thông minh hơn ta, sao đến những chuyện này lại hồ đồ, tuy nói hấn cũng không đúng, nhưng vì để trong lòng mới như vậy, người suy nghĩ một chút nếu như đổi lại là hấn, nhìn thấy thê tử tương lai của mình may giá y với người khác, trong lòng người sẽ nghĩ như thế nào, nếu như không thềm để ý quản người làm cái gì, trong lòng ganh tị tự nhiên sẽ ghen ghét, ta biết tính tình nha đầu người, gặp chuyện chính là cái hồ lô cửa miệng, không thềm cãi lại, nhưng chuyện khác thì không sao, nhưng đây là chuyện nam nữ, nếu như người không nói rõ ràng, hấn sẽ nghi ngờ lung tung vô căn cứ, không chừng nghĩ trong lòng người còn nhớ nhưng Trạng Nguyên Lang.”

Nói đến đây, Quyên Tử lại hỏi một câu: “Chớ không phải là hấn đoán đúng, trong lòng người vẫn còn muốn lấy Hứa Minh Chương?”

Thời Tiêu lắc đầu: “Mấy ngày nay ta sớm nghĩ thông, với Minh Chương hữu duyên vô phận, nên bỏ xuống, giá y này bất quá cũng chỉ là chấm dứt mà thôi.”

Quyên Tử nghe xong, thở phào nhẹ nhõm nói: “Lúc này thuận tiện, thật ra trong lòng ta không hi vọng người gả vào Định thân vương phủ, không phải nói gia môn hấn hiển hách, là tính tình này của hấn, nghe Tả Hoàn nói, từ nhỏ chính là bá vương, đương kim Hoàng Thượng cũng bị hấn đánh, người nói đồ khôn nạn như vậy, nếu ngây ngô phạm vào, không biết muốn ồn ào ra bao nhiêu chuyện nữa, tỷ tỷ chỉ sợ người bị hấn khi dễ, đúng rồi, nói cho người một chuyện, nghe nói Hứa gia xảy ra chuyện rồi, nương Hứa Minh Chương treo cổ chết rồi, trước khi chết còn thả cây đuốc, mặc dù lửa dập tắt rồi, nhưng người đều chết hết, năm ấy bà ta nổi lên lòng dạ ác độc như vậy, sai khiến đệ đệ của bà ta đi phóng hỏa nhà của người, cuối cùng, chính bà cũng chết ở đây. Có thể thấy được người này làm chuyện xấu, cuối cùng cũng không có kết cuộc tốt, ngược lại thật sự là báo ứng thiên ác hữu báo không sai.”

Thấy Thời Tiêu nghe xong cũng không có vẻ mặt ngạc nhiên, liền nói: “Sao người lại giống như đã sớm biết vậy.”

Thời Tiêu nói nhỏ: “Nếu nghĩ cho Minh Chương, cũng chỉ có chết đi, giấu giếm chuyện này đi, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, tiền đồ Minh Chương liền hủy, bà ấy chỉ là hận ta hận nương ta, nhưng Minh Chương là cốt nhục ruột thịt của bà.”

Quyên Tử gật gật đầu: “Bà ấy vừa chết ngược lại giải thoát, nhưng lưu lại cục diện rối rắm như vậy, hai nhà các người còn quan hệ họ hàng, sau này...” Đang nói, chợt nghe cửa viện bạch một tiếng từ bên ngoài đẩy ra, Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn qua, thấy Diệp Trì mới vừa đi lại trở về.

Chương 62

Diệp tiểu gia vừa rời đi, nhưng vừa ra khỏi cửa liền hối hận, suy nghĩ sao mình lại đi, sau này cho dù thế nào, không thể nói như vậy với vợ hán, mặc dù vợ hán tàn nhẫn quyết tâm, nhưng hán lại không nỡ bỏ, khó khăn lắm mới được nàng đồng ý, sao có thể để nàng đổi ý.

Nhớ tới lúc này vợ hán cắn môi, dáng vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lòng hết sức đau lòng, đi đến dưới gốc cây hòe lớn đầu hẻm, liền không đi nổi nữa, đứng ở đó, quay người lại nhìn cửa viện bên kia ngẩn người, cũng không biết trong lòng nghĩ gì.

Đắc Lộc ở một bên cũng không dám thúc giục, vừa nãy ở ngoài cửa, chỉ nghe được cái gì không rời, theo Đắc Lộc thấy, gia nhà hán hoàn toàn là tự mình chuốc lấy phiền nhiễu, vốn trong lòng người ta nghĩ cũng không phải hán, ngày đó đều nói rõ ràng rồi, gia nhà hán nói như thế nào ấy nhỉ, nói chỉ cần đồng ý gả cho hán là được, lúc này lại bởi vì một kiện quần áo mà so sánh thiệt hơn, không phải tự làm mất mặt thì là cái gì, còn cãi nhau với người ta, chỗ người ta ngược lại không có gì, còn gia nhà hán lúc này hối hận muốn chết, chân nhũn ra bước không nổi luôn, có thể thấy được vị kia thật sự là khắc tinh của gia nhà hán.

Lại thấy gia nhà hán muốn trở về, rồi lại không muốn, Đắc Lộc quả thực nhìn không nổi nữa, cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói: “Gia đây nóng nảy dùng ở chỗ nào cũng được, nhưng sử dụng trên người tiểu Vương phi thì không ổn chút nào, chuyện này có gì ghê gớm đâu, đáng để đập cái bàn sao, tính tình của tiểu Vương phi chúng ta, gia cũng không phải không biết, bên ngoài nhìn mềm mại, thực chất bên trong kiên cường lắm, nói lời tiểu gia không thích nghe, người ngay từ đầu đã không kiên cường, bây giờ lại muốn nổi nóng thì đã chậm rồi.”

Trong lòng Diệp Trì làm sao không biết lý lẽ này, không phải mất hết mặt mũi sao, rồi lại nghĩ, trước mặt nàng dâu mình thấp một chút, cũng không mất

mặt, so với chuyện lúc này càng mất mặt hơn, hấn cũng không phải không làm qua, hôm nay nếu rời đi, sáng mai có thể tìm ra cơ gì bây giờ, hiện tại hấn một ngày không gặp vợ hấn đều thấy khó chịu, bởi vậy hấn mới phải chịu thiệt đây nè.

Suy nghĩ cẩn thận, tròng Đắc Lộc một cái nói: “Tiểu tử ngươi hiểu rõ rồi, không biết, còn tưởng là ngươi cưới tám nàng dâu rồi đó.”

Đắc Lộc nghe xong hì hì cười cười: “Nô tài muốn lắm chứ, đáng tiếc không có điểm phúc như thế, ngày nào đó có thể lấy nàng dâu chính tề sinh con dưỡng cái nô tài nguyện...”

Diệp Trì đáp hấn một cước: “Tiểu tử ngươi nghĩ hay quá nhỉ, chuyện tốt đều bị ngươi chiếm hết cả rồi, nhìn ngươi cũng nhiệt tình quá nhỉ, hết gia liền tới Vương phi, cho tiểu tử ngươi kết duyên với nha đầu chính tề, cũng đỡ cho ngươi cả ngày nghĩ đến nàng dâu.”

Đắc Lộc không ngờ hôm nay mình khuyên vài câu, ngược lại lần này may mắn, vội vàng quỳ xuống dập đầu: “Nô tài lúc tạ tiểu gia ân đức.”

Diệp Trì phát phát tay: “Được rồi, qua một bên mà đắc ý đi, chớ trì hoãn chính sự của tiểu gia.” Nói xong chạy thẳng tới cửa đại tạp viện.

Đi vào cũng không dám nhìn Thời Tiêu, trước chịu khó đặt cái bàn bị hấn nên gãy qua một bên, nhìn nhìn, chân cũng không có gãy, chỉ có bàn mặt bị chặt đứt, cũng không thể dùng được nữa, trong lòng càng thêm hối hận, suy nghĩ làm sao nhận lỗi với vợ hấn, nhưng kiêng kị Quyên Tử ở một bên nên không thể mở miệng.

Trong lòng không khỏi oán trách Tả Hoàn, lúc bình thường không có chuyện gì làm, hễ hấn thấy nha đầu hung hấn này là mặt mày sáng ngời, lúc này muốn nhờ đến hấn, ngược lại không thấy tăm hơi, thậm chí Quyên Tử không có mặt, không nhìn tới mặt trời lên tám sào rồi mà còn không lo quán rượu của nàng, chạy về nhà làm cái gì, thật đáng ghét.

Diệp Trì nghĩ như vậy, không khỏi tròng mắt liếc Quyên Tử, Quyên Tử bị hấn tròng mắt liếc đỡ khóc đỡ cười, thật có lòng ở chỗ này chọc ghẹo, nhìn hấn làm gì, nhưng nhớ mình trở về để lấy đồ, trong cửa hàng tuy có mấy tiểu tử coi chừng, nhưng cũng không thể yên tâm, liền vào phòng tìm mấy thứ, chào hỏi Tiêu Tiêu liền rời đi.

Diệp tiểu gia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liếc trộm vợ hấn, nghĩ nếu như sắc mặt vợ hấn hòa hoãn một chút, hấn liền đi lên nhận lỗi, không ngờ hấn vừa liếc qua, vợ hấn quay người lại vào nhà, không chỉ có vào phòng, còn chốt cửa lại, không để ý một mình Diệp Trì ngoài sân.

Diệp Trì đứng ở dưới cây hòe ngân ngơ nhìn vợ hấn vào phòng hồi lâu, cuối cùng tiến lên mép cửa sổ, hướng vào bên trong nói: “Việc đó, là lỗi của ta, uống rượu tính tình nóng nảy, ta đây không phải với nàng, nàng không trách tiểu

nhân, tha thứ cho ta có được hay không?” Nói xong đợi một lát, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có, rõ ràng trên cửa sổ nhìn thấy bóng dáng của vợ hần ngồi ở trên giường không để ý đến hần.

Diệp Trì gãi gãi đầu, lại tiếp tục nói: “Nàng dâu, ta vẫn còn đói, từ sáng giờ chưa ăn cơm, nàng không quản ta, ta ăn sủi cảo trên mặt đất vậy.”

Nhưng trong phòng cũng không thấy động tĩnh, Diệp Trì quyết định chắc chắn, đi qua nhặt trên sủi cảo rơi mặt đất lên, cũng không quản có dính đất hay không nhét vào trong miệng, không đợi nuốt xuống, vợ hần liền từ trong nhà đi ra, lườm hần một cái, nhặt sủi cảo trên mặt đất lên, đi vào nhà bếp dùng nước sôi trung qua mấy lần, có một nửa bị rơi vỡ không thể ăn, sợ không đủ hần ăn, lại làm thêm một chút mì, bung ra, đặt trên bệ cửa sổ, xoay người lại rời đi.

Diệp Trì sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, khẽ vươn tay kéo vợ hần mềm giọng nói: “Không phải đều nói biết sai mà sửa là tốt sao, nàng thấy ta mặc dù sai, nhưng biết sửa đổi kịp thời, nàng dâu nàng liền nhìn phần ta biết sửa sai, đừng so đo nữa, vừa này ta chính là ghen ghét, nhìn nàng làm quần áo này, trong đầu liền không nhịn được đau xót, thật ra ngẫm lại cũng không có gì, chẳng phải một kiện quần áo thôi ư, dù thế nào cũng là cho vợ ta mặc, so đo cái gì chứ.”

Khỏi phải nói rộng lượng đến mức độ nào, nhưng rộng lượng này cũng không có duy trì được bao lâu, lại nói: “Nàng dâu nàng suy nghĩ một chút đi, chuyện này cho dù là ai thì cũng sẽ như ta thôi, ta không phải sợ sao, sợ trong lòng nàng nhớ đến tên tiểu bạch kiếm kia mà không nghĩ đến ta, nói cho cùng vẫn là lỗi của nàng, nếu không phải nàng xông vào linh hồn nhỏ bé của ta, ta cũng không đến mức thích ghen ghét như vậy.”

Thời Tiêu tròn mắt nhìn hần, cũng không hiểu da mặt thẳng cha này sao có thể dày đến tình trạng này, còn nói nhận lỗi, ôn ào cả buổi cuối cùng còn nói ngược lại, nhưng nhớ tới lời Quyên Tử nói, mình đã đồng ý gả cho hần, danh phận phu thê đã định ra rồi, đã là vợ chồng, nên thẳng thắn thành khẩn mà đối đãi, bằng không thì người nghi ngờ ta, ta nghi ngờ người, có gì tốt đâu.

Tuy nói hai người không phải lưỡng tình tương duyệt, nhưng tương kính như tân lại không khó lắm, nghĩ đến đây, liền nói: “Giá y này lúc đầu đã làm được một nửa, đặt ở đâu cũng thành tâm bệnh, chẳng bằng làm cho xong, cũng coi như kết thúc.”

Diệp Trì trừng mắt nhìn, đợi hiểu rõ ý tứ trong lời nói của vợ hần, lập tức kích động, cầm lấy cổ tay của vợ hần lắc: “Nàng dâu đây là đang giải thích với ta đúng không?”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, không được tự nhiên nói: “Ai, ai giải thích, ăn ngay nói thật mà thôi, người thích nghe hay không thì kệ người, ăn cơm xong thì đi đi, để người ta nhìn thấy, không biết sau lưng bàn tán nói xấu gì nữa.”

“Ai dám nói, tiểu gia chính chết hần.” Thấy Thời Tiêu trừng hần, vội vàng hi hi cười nói: “Đợi Hoàng Thượng hạ chỉ tứ hôn, chúng ta chọn ngày tốt thành lễ, đợi đến lúc đại công cáo thành rồi, đến lúc đó xem nàng đuôi ta đi thế nào.”

Nói đến đây, Thời Tiêu không khỏi có chút lo lắng không yên, nhìn hần một cái nói: “Trong nhà huynh thật đồng ý sao?”

Diệp Trì nói: “Đồng ý hết, nhà của chúng ta do tổ mẫu ta làm chủ, tổ mẫu ta đồng ý, lão gia tử cùng nương ta sao có thể không đồng ý, mà trong lòng tổ mẫu ta thích nàng mà.”

Thời Tiêu sững sốt nói: “Đừng có dễ dàng ta, ta chưa từng gặp qua lão nhân gia bà, sao mà thích được?”

Mắt Diệp Trì loe loe nói: “Sao chưa từng thấy, nhìn lanh lợi ngược lại là nha đầu hồ đồ, ta tới hỏi nàng, buổi trưa hôm qua, còn có người đến?”

Thời Tiêu chợt nhớ tới hôm qua có hai vị lão bà bà đến nhà muốn uống nước tiện thể còn ăn mì, không khỏi đập đầu ba ba nói: “Ngươi, ngươi nói, nói, hai vị lão nhân gia buổi trưa hôm qua, chính là, ngươi, tổ mẫu ngươi?”

Diệp Trì gật gật đầu: “Đầu đây tóc bạc chính là lão Vương phi nhà ta, đi theo bên cạnh chính là Thu ma ma bên cạnh tổ mẫu, nàng đừng thấy tổ mẫu ta bây giờ an dưỡng, lúc trẻ tuổi ấy, rất thích đi khắp nơi, không có chuyện liên chuẩn ra phủ đi dạo, vì vậy, kinh nghiệm cải trang đây mình, bình thường nhìn không ra đâu, hôm qua nàng ngược lại là cùng tổ mẫu ta nói gì đó, bà trở về không ngừng khen nàng tốt đó.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên: “Không có nói tới hai câu, khen cái gì.” Nhớ tới hôm qua bà bà tóc bạc không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, mình còn thấy kỳ quái, hôm nay nghĩ lại, đúng là đến nhìn nàng dâu tôn tử, trách không được xem xét thăm dò tỉ mỉ chi tiết như vậy, ngược lại hiền lành, chỉ không biết tương lai có thể cũng như thế hay không.

Dường như biết rõ ý nghĩ của nàng, Diệp Trì tiến đến bên tai nàng xấu xa nói: “Lão Vương phi nhà ta là dễ dễ dàng nhất đấy.” Thấy vợ hần xoay mặt nhìn theo hần, vẻ mặt thành thật ngồi nghe, Diệp Trì hạ ha cười hai tiếng nói: “Ngày nào đó nàng qua cửa, cho lão nhân gia bà thêm tăng tôn, lão nhân gia bà không chừng còn có thể xem nàng thành bò tát cung phụng luôn đó chứ.”

Lời này làm thời tiêu đỏ bừng cả khuôn mặt, đẩy hần ra nói: “Ăn xong rồi đi đi, nói bậy nói bạ không.” Nói xong đi qua ngồi một bên, cúi đầu không để ý tới hần.

Diệp Trì cũng biết lời vừa rồi hơi lỗ mãng, sợ nàng buồn bực, cũng không dám quán nàng, khò khè ăn mì sủi cảo, lau miệng nói với Thời Tiêu: “Không cần nàng phải phí lòng, chỉ cần yên ổn gả cho ta là được, sáng mai sợ sẽ bận rộn, không đến được, ngày kia rảnh rồi, liền tới đây.” Nhớ tới cái gì lại dạn dò: “Sáng mai ta cho Đắc Lộc tới đây, nàng có chuyện gì thì dạn dò hần, một mình đi ra ngoài, nếu như gặp người xấu, gia đến không kịp, sợ sẽ chịu thiệt.”

Nói tròng giang đại hải một lèo mới chịu đi, ra cửa mới nhớ tới, hôm nay vẫn đề muốn hỏi nàng lại không hỏi, ngược lại nói một đồng vô dụng, được rồi, đợi ngày kia hỏi lại cũng được, hôm nay hẳn phải báo thù trước, bữa giờ chỉ lo giăng co với vợ hẳn nên không có ra tay, bây giờ ra tay, đuổi mấy tên dám động thủ trên đầu thái tử, một người cũng dùng hòng chạy thoát, đứng đầu chính là Quách Đại Bảo, đừng tưởng chuyện này xong rồi, vẫn còn sớm lắm.

Nhưng muốn chinh đồn tiêu tử kia bội phục, trước phải bắt đầu từ trên người lão tử hẳn, vốn không muốn động đến Quách Khánh Lâm, con rùa này, chịu đựng cho tới hôm nay, cũng không dễ dàng gì, nhưng hẳn lại nghiệm làm lão tử tiện nghi, cũng không có việc gì ngay trước mặt Hoàng Thượng xảo quyết tố cáo mình, được lắm, người không phải muốn tố cáo ư, tiểu gia gia cũng tố cáo, xem người tố cáo ngã tiểu gia, hay là tiểu gia đánh đổ người, ta chờ xem...

Chương 63

Diệp Trì suy nghĩ xoắn cả tóc, Quách Khánh Lâm có rất nhiều tội, khỏi phải nói đến cái khác, chỉ việc bao kỹ nữ Thúy Nhi của Thúy Hỉ Lâu ở bên ngoài đã là một tội lớn rồi, tiên đế gia đã cấm đoán rõ ràng không cho phép quan lại chơi gái, Quách Khánh Lâm biết pháp mà phạm pháp, tuy một nhược điểm này lại không thể mất chức quan thì cũng phải trừng phạt nhỏ cảnh cáo lớn, nếu như đem chuyện này nháo lớn, Hoàng Thượng mất thể diện, chức quan của con rùa già này xem như chấm dứt, cho dù là với lão nhạc phụ Ngự sử của hẳn cũng không dám đùa.

Về phần nháo lớn như thế nào, Diệp Trì nhớ tới Quách Đại Bảo, thằng nhãi này thì tốt rồi, vết sẹo lành liền quên đau, lần trước bỗng nhiên bị đánh roi, cũng không thấy làm gì, không tới hai ngày lại nạy góc tường của người cha tiện nghi của hẳn, gặp lão tử hẳn không có ở đây, liền đến chỗ ở bên ngoài phố nhỏ Y Tử Quyển, khi đi vào chính là hơn nửa ngày.

Thằng nhãi này chính là sắc quý, người bên trong cũng không hơn, hai người đứng cùng một chỗ không thể nói chuyện thơ ca luận từ, chắc chắn chính là làm ít chuyện trên giường gạch, lúc đầu còn kiêng kỵ chút ít, hôm nay gian dâm, tình cảm đang dâng trào, quả thực chịu đựng không nổi, như lúc này, Thúy Nhi hầu hạ lão tử hẳn sung sướng, cửa trước vừa đưa ra, cửa sau bà tử đã đón Quách Đại Bảo vào nhà chờ trên giường, đợi Thúy Nhi trở về, lúc hai người lẩn cùng một chỗ, phỏng đoán ổ chăn này còn chưa lạnh.

Diệp Trì hết thấy sai người nhìn chăm chăm Quách Đại Bảo là vì, lần trước lão tử hẳn ngăn cản thu thập không thống khoái, còn muốn tìm một cơ hội chinh chết tiểu tử này, không ngờ ngược lại phát hiện chuyện gian dâm này, tình ái, Diệp Trì suy nghĩ Quách Khánh Lâm lại làm con rùa, chuyện như vậy chắc là cũng chịu đựng không nổi đâu, nhưng, đằng trước hẳn ngủ với nha đầu bên

cạnh con mình, cũng không phải là vật gì tốt, đừng nhìn bề ngoài ra vẻ đạo mạo, trong bụng là cái dạng gì mà, không cần nghĩ cũng biết.

Cho nên, chuyện này đều không cần hẳn tự mình xuất hiện, hai cha con nếu như đụng vào một chỗ, liền có trò hay để xem, bên cạnh Thúy Nhi có một bà tử sai khiến thường ở bên ngoài, là Thúy Hỉ Lâu mang ra ngoài, Quách Khánh Lâm tuy nói bao nàng, nhưng không chuộc thân cho nàng, kê cả khế thân của bà tử của nàng đều nắm chặt trong tay mục tú bà Thúy Hỉ Lâu.

Hắn không cần Thúy Nhi, liền nắm bà tử kia, làm chút gì chuyện gì mà không được, theo lý thuyết, chuyện này cũng không khó, đi Thúy Hỉ Lâu một chuyen, cầm văn khế của bà tử kia là xong, nhưng Diệp tiểu gia ta lại do dự.

Chuyện đi dạo này trước kia đều là quá khứ rồi, nhưng hôm nay lại không thích hợp, cũng không thể không đi một chuyến, đang ở chỗ này lâm vào tình thế khó xử, Hồ Quân lại đâm đầu đi vào.

Sáng sớm hôm nay Hồ Quân đã mò đến, mấy ngày nay hắn như mấy con ngừ tích lục thú, cả ngày ở trong nhà ngáy ngô không có gì vui, một mình một người không có ý nghĩa, liền tìm Tả Hoàn hai người đi chung tìm chút ít chuyện vui, chính đốn nhẹ nhàng khoan khoái chạy đến Tả phủ.

Đến cửa, vẫn chưa đi vào, quản gia ra đón nói, thiếu gia nhà bọn họ mới sáng sớm đã đi rồi, không có lưu lại lời nào, không biết đi nơi nào.

Hồ Quân chụp hụt một cái, ngược lại nhớ tới Cẩm Thành, lại đi Trấn Viễn Hầu phủ, Cẩm Thành có ở nhà, nhưng vô cùng bận rộn, ngồi vừa nói chuyện với Hồ Quân vừa làm việc với quản sự trong cửa hàng, Hồ Quân trừng mắt nhìn, phân công hết một đám quản sự mà việc vẫn chưa xong, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một rừng người màu đen còn đang xếp hàng chờ ở bên ngoài.

Hồ Quân liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên kệ, trong lòng nói, cứ như vậy, qua buổi trưa cũng không xong, liền thấy không thú vị, tìm lý do ra ngoài, trên đường lượn hai vòng, ở Phúc Hưng cư ăn bát gà tia mặt, liền nhớ tới Diệp Trì.

Tuy nói muốn cưới vợ, nhưng mà vẫn chưa cưới mà, lúc này nam nữ chưa cưới gả, chưa nói cả ngày ở cùng một chỗ chán muốn chết, cho nên hôm nay nhất định có ở nhà.

Nghĩ vậy liền quay đầu chạy đến Vương Phủ, Diệp Trì liếc thấy hắn tới, lập tức có chủ ý, lập tức nói một lần cho hắn nghe.

Vừa nói xong, Hồ Quân liền không nhịn được liếc mắt: “Ta nói ca ca bị gì thế, cưới có nàng dâu, mà coi y như tô tông, vả lại, người đây cũng không phải là đi tìm niềm vui, đây là làm chuyện đứng đắn mà, cho dù biết thì cũng có sao đâu.”

Diệp Trì nói: “Ta đây không phải tránh nghi ngờ sao, cái chỗ đó ta không tiện đi đến, vả lại, không so được với người quen cửa quen ngõ dễ xử lý hơn.”

Một câu làm trà trong miệng Hồ Quân cũng phun ra, kéo khăn lau miệng nói: “Trong mấy người chúng ta, nếu bàn về quen cửa quen nẻo ai có thể so với ca ca chứ, tiếng tăm của người khắp Tứ Cửu Thành người nào không biết, hiện tại vớt đi nơi nào rồi.”

Diệp Trì cười hắc hắc: “Có câu là quân tử bỏ qua, chuyện quá khứ còn nói làm cái gì, tính tình nàng dâu này của ta, người cũng ít nhiều cũng biết một chút, ta không phải sợ sao, ca ca cũng không sợ người chê cười, bây giờ sắp thành thân rồi, tâm ý này của ta vẫn còn thay đổi ở cổ họng đó, chỉ sợ xuất hiện chuyện rắc rối, nàng dâu này liền không lấy được về nhà, người liền thay ca ca đi một chuyến, trở về ca ca cực kỳ cảm ơn người.”

Hồ Quân thực không nhìn nổi dáng vẻ Diệp Trì uy khuất uất ức như vậy, trong mắt hấn, Diệp Trì chính là nhân vật uy phong lẫm liệt, trong bốn người, hấn mặc dù không có nhiều ý đồ xấu như Cẩm Thành, nhưng bọn họ ai cũng phục hấn, chưa từng mềm mỏng với ai, lại bị nha đầu kia chinh đốn thành như vậy, thật không tin nổi mà.

Nghĩ đến đây, Hồ Quân thờ dài nói: “Nhìn ý tứ này của ca ca, huynh đệ nào dám chối từ, được, đi thì đi.”

Có Hồ Quân hỗ trợ, không bao lâu sau khế thân của bà tử này liền cầm ở trong tay, đi thẳng đến phố nhỏ Y Tử Quyền, Hồ Quân cũng không có hứng thú tìm chuyện vui, dứt khoát cùng nhau đi theo Diệp Trì đến xem náo nhiệt.

Nhắc tới phố nhỏ Y Tử Quyền thật đúng là nơi không dễ tìm, ở bên cạnh nội thành Đông Nam, mặc dù cách hai con đường với trường thi, cũng rất là bí mật. Nằm trước con phố nhỏ Bảo Châu, giao nhau ở trong ngõ, không cẩn thận quả thật tìm không ra, thật khó cho Quách Khánh Lâm ở chỗ này làm ngoại trạch, đủ để thấy trong lòng lão gia hỏa kia vẫn biết sợ, biết tránh tai mắt của người khác, đáng tiếc trên đời này không có chuyện gì có thể giấu giếm, nếu thật muốn giấu giếm thì thà rằng đừng làm, chỉ cần người đã làm, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác biết.

Nhìn phố nhỏ Y Tử Quyền kia vô cùng chật hẹp ngột ngạt, Diệp tiểu gia cũng không đi vào bên trong, cũng may phố nhỏ này mặc dù chật hẹp nhưng bên ngoài vẫn còn xem như rộng rãi, ra khỏi phố nhỏ đi không tới vài bước sẽ có một trà lâu sạch sẽ ở trên đường, Diệp Trì và Hồ Quân ngồi ở lầu hai, cách cửa sổ nhìn động tĩnh đầu hẻm, nhìn thấy bà tử này đi ra, Đắc Lộc đập đập liền chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau, bà tử này ngay ở trước mặt Diệp Trì, vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ, Diệp Trì cũng lười nói nhảm với bà ta, vỗ vỗ thân khế của bà ta ở trên bàn, bà tử này thấy, vội vàng quỳ xuống dập đầu bái kiến tân chủ tử.

Diệp Trì đi thẳng vào vấn đề: “Chỉ cần người làm theo lời gia nói, đợi xong chuyện, thân khế này gia một môi lửa đốt đi, sau này người muốn đi đâu thì đi, nếu không làm theo lời gia nói, gia bán người tới vùng ven phía Bắc.”

Bà tử này nghe xong vội vàng không ngừng dập đầu, người ở vùng ven phía Bắc này đều là chưa khai hóa, nghe nói đối tới mức ngay cả nữ nhân cũng ăn, bản thân bà tuổi đã lớn. Nhưng cái mạng già này vẫn sợ hãi, bây giờ Diệp Trì bảo bà giết người cũng có thể không chút lựa chọn đi làm, hưởng chi, chỉ sai bà đi truyền lời.

Bà tử này miệng đáp ứng liền rời đi, Hồ Quân nói: “Người chắc chắn chứ, phụ tử Quách Đại Bảo hôm nay đều có thể đến, vạn nhất không đến thì làm chuyện vô ích rồi.”

Diệp Trì nói: “Hôm nay trong triều hưu mộc, con rùa Quách Khánh Lâm này không đến, chẳng lẽ ở nhà quân với bà nương hấn, Quách Đại Bảo thì càng không cần phải nói, Đắc Lộc sai người nhìn chăm chăm mấy ngày nay, mỗi ngày đều vội vàng theo sát phía sau lão tử hấn, ở bên trong con rùa con chiến đấu nhiệt tình như thế, làm sao cam lòng bỏ qua, người nhìn đi. Hôm nay còn có đại não nhiệt mà.”

Đang nói, Hồ Quân cười nói: “Quả nhiên đã đến, nhưng Thị Lang đại nhân lúc này ăn mặc thật đúng là đủ nhẹ nhàng đấy, không cần thận nhìn thực nhận không ra.”

Diệp Trì nhìn theo xuống, thấy một cỗ kiệu tầm thường đi vào phố nhỏ Y Tử Quyền, Quách Khánh Lâm một thân quần áo đen từ trong kiệu đi ra, cách ăn mặc so với người lui tới trên đường không có gì sai biệt, có lẽ là cố ý cải trang để tránh tai mắt của người khác, tiếc là sớm rơi vào mắt của Diệp Trì, dù che giấu thế nào cũng vô dụng.

Xuống kiệu hơi nhìn lướt qua bốn phía, bước nhanh đi vào phố nhỏ Y Tử Quyền, nhìn không giống với đi tìm vui mà y như đi ăn trộm, đi vào ước chừng một canh giờ liền đi ra, ở cửa sau nhìn chăm chăm vào tiểu tử truyền lời, nói Quách Đại Bảo đã tới.

Hồ Quân nhin không được cười nói: “Hai cha con này ngược lại thật sự là có qua có lại, người nói nếu như trong bụng kỹ nữ này lưu lại dòng giống, là nhi tử hay là tôn tử, vốn Thị Lang phủ đã đủ rối loạn, thêm vào một khoản như vậy nữa, so với câu chuyện thoại bản biên soạn còn có ý nghĩa hơn, được rồi, gia hôm nay xem như không uống công, cho là xem chuyện vui đi.”

Cách cửa sổ nhìn thấy bà tử từ trong ngõ hẻm đuổi theo, Hồ Quân nhếch lên chân bắt chéo: “Được, trò hay bắt đầu rồi.”

Muốn nói Quách Khánh Lâm sơ dĩ nhìn trúng Thúy Nhi, thật ra không phải thích tư sắc của nàng, mà xuất phát từ tâm bệnh của bản thân hấn, Thúy Nhi tư sắc mặc dù không kém, nhưng cũng không coi là xuất sắc lắm, cô nương đứng đầu bài ở Thúy Hỉ Lâu, Thúy Nhi căn bản chưa thể kể đến, với địa vị hôm nay của Quách Khánh Lâm, đầu bài của Thúy Hỉ Lâu đều muốn vội vàng hầu hạ, với bậc tư sắc này của Thúy Nhi, căn bản đều dựa vào người vợ trước.

Nhưng Thúy Nhi cũng có chút may mắn, lần trước Quách Khánh Lâm đi đến nhà đồng liêu uống rượu, gọi mấy kỹ nữ Thúy Hỉ Lâu đàn hát cho vui, Quách Khánh Lâm liếc mắt một cái thấy bên trong có một người, giữa lông mày có vài phần thần vận giống vợ của hắn, năm ấy tuy nói vì công danh lợi lộc, bỏ quên thể tử vợ cả ở quê, trong đầu cũng xấu hổ, tuy nói biết Thúy Nhi và vợ cả hắn không liên quan, nhưng nhìn mặt mày này liền sinh ra vài phần thương tiếc, buổi tối liền gọi nàng hầu hạ.

Không ngờ Thúy Nhi tư sắc hơi bình thường, ngược lại luyện thành một thân bản lĩnh thật sự, cộng thêm thân thể yếu kiều mềm mại, biết xử lý, hầu hạ Quách Khánh Lâm thoải mái vô cùng, có một hồi, sẽ có hai, mấy lần tới đây, dứt khoát đưa Thúy Nhi ra ngoại trạch bao hết, có thời gian liền tới đây, thời gian dài cũng muốn chuộc thân cho nàng, lại sợ chuyện này rơi đến tai quan, đến lúc đó vạch tội mình một quyền, liền gánh không nổi trách nhiệm, liền kéo dài tới hôm nay.

Đã muốn chuộc thân, tự nhiên quan tâm, hôm nay đi ra còn suy nghĩ, trở về tìm một cơ hội gặp mẹ tú bà Thúy Hỉ Lâu chuộc Thúy Nhi đi ra, đang nghĩ ngợi, chỉ thấy bà tử trước mặt Thúy Nhi đuổi theo, đến trước mặt nói: “Đại nhân nhanh đi nhìn một cái, người chân trước vừa đi, cô nương liền ồn ào ngực đau, lúc này đau đến mức nằm thẳng trên giường gạch lăn qua lăn lại đó.”

Quách Khánh Lâm nghe xong vội nói: “Người đi mời lang trung, ta trở về nhìn một cái.”

Nói xong gấp rút đi trở về, lo lắng đến Thúy Nhi, vào cửa thẳng hướng phía sau, trước sau hai viện, liền có người nhìn, ai lại dám đến gần hắn, Quách Khánh Lâm một đường đã đến phía sau.

Vừa mới vào nội viện chỉ thấy trên cửa sổ chiếu ra hai cái bóng, hỏn hỏn truyền đến âm thanh hai người dây dưa ở cùng một nơi, Quách Khánh Lâm bực tức liền chạy tới, đi vài bước dừng lại nghe âm thanh bên trong, lập tức giận đến sắc mặt tái xanh, nhắc chân đạp cửa ra...